

Чичо помисли известно време, дръпна черния си мустак.

— Добре. Ще носиш барута. Иди и приготи.

Азъ примрѣхъ. Отъ радостъ главата ми се завъртѣ, краката ми се подкошиха и не видѣхъ кога ме заведоха въ жилището.

2

Вечерята хайката замина съ пѣсни и викове. Цѣлото село излѣзе да ни изпрати. По лицата на всички личаха радостни усмивки, а въ очитѣ — прикритъ страхъ.

Предъ всички вървѣше Вълканъ и Мечката. Следъ него чичо Петко и едно Станчо, който постоянно бѣбрѣше. Следъ тѣхъ останалитѣ, а най-подире азъ.

Вълканъ вървѣше мълчаливо, свѣтло глѣди вежди. Неговата огромна мечешка фигура внушаваше страхъ и уважение. А това караше селянитѣ да разкажатъ по-смѣло.

Този Вълканъ Мечката бѣше страшно храбъръ човѣкъ. Веднажъ, като падаше стадото на братъ си, и ненадейно въ гората излѣзла една мечка. Овчаритѣ се разбѣгали уплашени, а кучетата дори не посмѣли и да лаятъ. Само Вълканъ не се уплашилъ. Той дори и не трепналъ. Застаналъ и причакалъ Мечката. А когато тя го наближила, той вдигналъ кривака си, дебелиятъ рѣновъ кривакъ съ топка накрая. Разправятъ, че като го видѣла Мечката такъвъ страшенъ, уплашила се и прѣбѣла. А Вълканъ замахва насрѣща. Гледа тя и мига съ очи. Че какъвъ е тоя юнакъ, дето не се плаши отъ нея? Гледала, чудила се, па заревала. Вдигнала се на заднитѣ си крака и право срещу Вълкана. Ржката на Вълканъ веднага на кръста — тамъ видѣлъ ножа му, голѣмиятъ овчарски нож!

Хванали се тѣ и се сборили. Излъзва се Вълканъ съ хитрина и хопъ съ кривака по главата. После още еднажъ, още веднажъ и още веднажъ. Излютила се Мечката. Отъ устата ѝ бѣла течеше. Хвърлила се тя и Вълкана право за кръста. Но Вълканъ излѣзълъ здравъ. Хваналъ я за гърлото и велъ да я души. Сборили се на земята. Мечката посѣга да го ухапе за вратата. Вълканъ стиска, държи здраво. Тя реве, той пѣшка... Докато Мечката освободила едната си лапа и излъзла — право въ лицето на Вълкана. Паднала му, знаете, кожата. Крѣвъ рухнала като изъ ведро. Разсърдилъ се

Иванъ Мартиновъ

ЛОВЪ НА ВЪЛЦИ 3)

Вълканъ. Сѣтилъ се, че ножа му все още си е тамъ, измѣква го и бахъ — право въ сърдцето. Мечката ахнала. Че като заревала, канаритѣ на Велкова чука, що е наблизо, ечали отъ нейния гласъ. А Вълканъ все удрялъ, удрялъ, удрялъ... докато се уморилъ. После станалъ, изгледалъ проснатата мечка, изтрилъ си съ ржкавъ кръвта отъ лицето и извикалъ: — Ммм... Така ти се пада! Та такъвъ е, деца, Вълканъ Мечката. Юнакъ, юнакъ голѣмъ, ви казвамъ! — разправяше баща ми една вечеръ, когато, наѣдали около софрата, го накарахме да ни разправи нѣщо за него и неговото страшно име.

Отдалечъ азъ гледахъ едрата фигура на Вълканъ и ми бѣше радостно, че ми се падна случай да бѣда съ него въ една хайка. Той вървѣше и бавно се клатѣше като мечка. Сжщинска мечка! Азъ избѣрзахъ напредъ, за да видя белега, който още личеше на дѣсната му страна отъ борбата съ Мечката. Но се спрѣхъ, защото чичо ми го попита:

— Ей, Вълкане, тѣява ли се бори съ нея, пушината?

— Мм... тѣява, ей тамъ въ дола, — отвърна неохотно той.

— Я разправи, какъ я утрепа, проклетата!

Вълканъ поклати глава въ знакъ на несъгласие. Той не обичаше да разправя за тоя случай: намираше за недостойно да се хвали.

— Разправи де, разправи! Нека послушаеме... До Илчово бранище има още време, — подканиха го другитѣ.

— Ей, Вълкане, почакай, братко!

— Не се срамувай като млада булка, де!

Всички се намѣсиха и започнаха да го канятъ, да го молятъ:

— За нашъ кефъ. Ей тъй нѣ, меракъ ни е и — туй-то...

— Мм... не ща! — отсѣче съ рѣмжене Вълканъ и се обърна.

Лицето му бѣше сърдито. Всички знаеха характера му: упоритъ е. Като каже нѣщо — това си е. И решиха повече да не го закачатъ.

3

Стигнахме Илчовото бранище и се разположихме въ самата гора.

Гората бѣше стара, вѣковна, съ го-

лѣми дебелостволести буки и брѣзи. Тя се изправяше като тъмна, непроницаема стена между полето и отгатакъ — неизвестността. Отъ нея идѣше студенъ мракъ и влажна, скрипяща тишина.

Тишина. Никакъвъ шумъ. Само хруптенето на стѣпките ни по овлажненѣлия зърнестъ снѣгъ.

Наблизо въ шубрацитѣ имаше колиба. Тя се бѣ сгушила като примрѣзнала птица. Вжтре — тъмно, студено. Стана ми страшно и азъ се свихъ въ дъното до чичо. На вратата остана да пази Маринъ Черниятъ.

— Тихо, пазете тишина! — предупреди чичо. — Ако ще говорите, говорете по-тихо!

Нѣкои запушиха. Въ полумрака огънчетата отъ цигаритѣ имъ ту пламваха, ту огасваха и освѣтяваха лицата имъ. Насядали единъ до другъ, тѣ тихо си шепнѣха. Никой не смѣеше да повиши гласъ, за да не му се скара чичо.

Въ тъмнината чухъ кашлене до себе си. Обърнахъ се. Чичо дръпна отъ цигарата и нейното треперливо пламъче освѣти лицето на кашлещия. Това бѣше бай Дамянъ. Той се бѣше свилъ въ жгъла и, навѣрно, мислѣше за нѣщо. Изгледътъ му бѣше отпадналъ, омърлушенъ. Какво ли ставаше съ него? Да не би да се разкайва, че е дошелъ? Да не би да съжалява, че е напусналъ своя домъ?

Но тъкмо въ този моментъ отгоре, отъ къмъ рѣтлината, се чу едно провлечено:

— Аууу... уу! Ау-ау!

То се понесе надъ гората, надъ дола и надъ притихналата равнина като закана и накара да замръзне кръвта ни въ жилитѣ.

— Чухте ли? — прошепна Маринъ съ задавенъ отъ вълнение гласъ и се промѣкна навжтре въ колибата, сякашъ се страхуваше да остане самъ.

Но още не успѣлъ да проговори, до насъ достигна другъ, още по-продължителенъ, вой:

— Аууу... ау-ау!

Притиснахъ се до чичо. Той усѣти това и се засмѣ.

— Не се плаши!

— Азъ открихъ, че гласътъ му треперѣше. За да прикрие това, той рече:

— Не е самъ, мръсникътъ недни!

— Мм... м! — изрѣкна Вълканъ и се размърда неспокойно.

— А може и да е самъ... — подхвърли нѣкой.

(Следва)

Срещу предплатенъ годишенъ абонаментъ — 60 лв. за 40 броя — всѣки абонатъ на в. „Барабанче“ получава като подарѣкъ хубавата книга „Шарена градинка“, написана отъ нашия редакторъ Любомиръ Дойчевъ, и една „Барабанска карта“, която дава редъ права на притежателитѣ ѝ. Ето защо още днеска се абонирай за в. „Барабанче“. Ул. 15 ноемврий № 5 — София,